

Szlukovényi Katalin

Hóember

A közepe: hiány. Torkomban a gombóc.
Öklömbe szorítom, kemény, hideg.
Addig gyúrom, hempergetem szavakban,
míg teste nő: így megragadható,
birkózunk a fagyban kifulladásig,
mert görget a teremtés kényszere,
pedig legkésőbb tavaszra elolvad
a mindenkori hóember, de most
még hízik, lassan nálam is nagyobb lesz,
éjszaka az ablakon át merőn,
világtalanul néz: gyerekkísértet.

Nincs mit tenni

Caplatunk a nagy bűdös semmibe
kifeszített, keskeny és véges pallón
a születés és a halál között,
s bármikor random leeshetünk róla,
mit számít hát, ha épp most itt vagyunk?

A földhözragadt feladat viszont
az útra szegezi tekintetünket:
a tűzoltás, a gyereknevelés
parancsolóan kitakarja szerte
a semmi látványát, segít átjutni
mindig a következő szakaszon.

Isten áldja az égő házakat.

Analízis

Nézegetem a laborleletet.
Mástól tudom meg, mit csinál a testem.
De ha nem a testem – ki lehetek?

Lélek volnék? Hol voltam, hol leszek
test nélkül, és miért nem hiszek ebben?
Nézegetem a laborleletet.

Annyifélét beszélnek emberek,
most mégis, melyik változatban higgyem,
hogya ha nem a testem, ki lehetek?

Mondják, az vagyok, amit megeszek.
Viszont ki dönti el, mit kéne ennem?
Nézegetem a laborleletet.

Egy eleve elrendelt végzetet
szolgáló, érdektelen, néma testben
tévelygő tudat – vagy ki lehetek?

Bármit mondok, testtel beszélgetek,
mégis titok a test, melyben rekedtem.
Nézegetem a laborleletet.
Ki tudja, ki kérdi, ki lehetek?

Pupilla

Jógalégzés. Ki-be jár a testben
bolyongó idő, a napszakok
árapálya, hold alatt a hullám,
megtelik, kimerül, végigsimít
a parton, lebegő fény, sűrű pillák,
hunyódó szemhéj, érintésnyi csönd,
nyílunk-csukódunk, szótlán vándorol
a jelentés közöttünk, bennünk, egy test,
egy lélek, ablakon benéz a hold,
fordul tovább, és megint súlya van
a testnek, bolygóvonzás, árapály.